

Nr 719

Av herr **Andersson** i Ronneby m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 110, angående vissa avlönings- m. fl. anslag under riksstatens fjärde huvudtitel för budgetåret 1956/57 m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 110 i vad den berör försvarets musikorganisation har departementschefen föreslagit, att antalet musikkårer skulle minskas från 43 i nuvarande organisation till 26 kårer inom försvarets nya musikorganisation. Till grund för departementschefens ställningstagande ligger 1955 års musikutrednings förslag, som syftade till en ytterligare minskning av antalet musikkårer för att inom nuvarande kostnadsram få ett mindre antal kårer med större musikaliska möjligheter och kvalifikationer.

Ur landsortens synpunkt innebär departementschefens förslag en förbättring i förhållande till musikutredningens men kvar står remissinstansernas kritik att förslaget anses få menliga konsekvenser för det civila musiklivet i landet. De delar av landet som i hög grad är i behov av den stimulans för musiklivet, som de militära kårerna utgör, får, om förslaget genomföres, dyrt betala den kvalitativa förbättring som de kvarvarande kårerna utgör för förläggningsorterna.

Följderna av den centralisering som här föreslås är svåra att överblicka. Uppenbart är att de kvarvarande kårerna inte på samma sätt kan täcka de stora områden, som avses bli deras verksamhetsfält. Den förankring i bygden, i organisationerna och den good-will som musikkårerna skapat genom ett uppskattat deltagande i det civila musiklivet äventyras. Enligt föreliggande förslag avses F 17:s musikkår vid Blekinge flygflottilj att indragas. Om så blir fallet skulle det innebära ett hårt slag mot musiklivet i mellersta och västra Blekinge, som varit kårens naturliga arbetsområde och där den på ett föredömligt sätt medverkat i orternas civila musikliv. I propositionen uttalar departementschefen, att vid utformningen av en ny organisation torde emellertid icke endast försvarets behov utan jämväl det civila musiklivets intressen böra beaktas. Med anslutning till denna tankegång synes det från vår synvinkel vara angeläget att F 17:s musikkår måtte ingå i försvarets nya musikorganisation.

Strävandena att förbättra slämbesättningen och personalens befodringsförhållanden bör inte utgöra oöverstigligen hinder för att behålla ett större

antal kårer än departementschefen föreslagit, och de skador som tillfogas det civila musiklivet på ett stort antal orter bör vägas mot de mycket begränsade fördelar, som är att vinna genom den föreslagna organisationen.

Den ställning, som militärmusikkårerna intar i våra samhällen gör, att deras organisation inte bara är en försvarets angelägenhet utan berör viktiga delar av kulturlivet. Militärmusikerna är i allmänhet de enda yrkesmusiker, som finnes att tillgå i mindre städer och orter, där deras medverkan som dirigenter, instruktörer och orkestermedlemmar är av allra största betydelse för musiklivet.

Vi tillåter oss därför föreslå,

att riksdagen måtte besluta bibehålla F 17:s musikkår och att den även i fortsättningen skall vara förlagd till Blekinge flygflottilj.

Stockholm den 6 april 1956

Thure Andersson
i Ronneby

Per A. Johnsson
i Kastanjegården

Thyra Löfqvist